

Nic není náhlé

Jan Nedvěd

1. Až jednou poznám, že dny mé, jak kaluže podzim,
že mé roky už počítá čas,
a že kytara v koutě už jen jako stín
nějak ztrácí a odmítá hlas,
až jednou poznám, že nic není rychlé a náhlé
a rozum nad vším se staví a bdí,
chtěl bych se vyrovnat s myšlenkou jakési bolesti,
o níž srdce mé mluví a ví.

R: Všechny ty vrásky a nervy a pláč
a zoufání spravedlivé
to vy jste to na mě, vy zavinili,
je teď na kraji, je srdce mé.

2. To vy jste mě brali a smáli se mně
a seli semínka s nedůvěrou,
a já jsem se snažil žít v průměru dne
a řekl: všechno mi neseberou.
A vy jste mě brali i to, co jsem mohl,
a mně je hanba, že jsem se dal,
a tak bych chtěl, abych na nebi s vámi
z očí do očí jednou stál.

R: +1.

R: